

οὐχ εὐρόν τι συμβατικόν, ἀλλὰ καὶ ἄσπονδον σφίσι τὸν πόλεμον παρεσκεύασαν.

985 Οὐχ ὄσονοῦ: ἀντὶ τοῦ οὐ βραδέως, ἀλλὰ ταχύ· ὡς τὸ μονονοῦ.

986 Οὐ χρή· οὐ χρή λέοντος σκύμνον ἐν πόλει τρέφειν· μάλιστα ^{Ar.}
⁵ μὲν λέοντα μὴ ἔν πόλει τρέφειν· ἦν δ' ἐκτραφῆ τις, τοῖς τρόποις
 ὑπηρετεῖν. Ἀριστοφάνης. Αἰσχύλος δὲ λέγει περὶ Ἀλκιβιάδου· μὴ
 ἀνατρέφειν φρόνημα· ἐὰν δὲ ἀνατρέφη, μὴ ἐρεθίζειν, ἀλλὰ τιθασεῦσαι.
 ὥστε ὁ μὲν Εὐριπίδης συμβεβούλευκε μὴ δέχεσθαι, ὁ δὲ Αἰσχύλος
¹⁰ τοιαύτην τινὰ διάνοιαν μὴ καταδέξασθαι, ἢ καταδεζάμενον τροποφο-
 ρεῖν. ὁ δὲ Διόνυσος πρὸς τάδε φησί· δυσκρίτως μὲν γ' ἔχω, σοφῶς
 γὰρ εἶπεν, ὁ δ' ἕτερος σαφῶς. σοφῶς μὲν ὁ Αἰσχύλος, σαφῶς δὲ ὁ
 Εὐριπίδης.

987 Οὐχ οἰά τε εἶναι: οὐ δυνατά. ἀλλὰ ταῦτα μὲν οὐχ οἰά τε ^{Σ + E}
 εἶναι ἄπρακτα γενέσθαι, ἐπεὶπερ οἱ θεοὶ ἀτιμώρητα αὐτὰ περιεῖδον ἐκ
¹⁵ σφῶν γενόμενα.

988 Οὐχ οἰόν τ' ἀνέσχοντο τῶν λόγων, ἀλλὰ κατέλευσαν
 τὸν εἰπόντα.

989 Οὐχ οἶον· οὐχ οἶον προσεῖχον αὐτοῖς, ἀλλ' ἀπλῶς οὐδ' ἀκού- ^E
 ρεῖν ἠξίου. Πολύβιος· οὐχ οἶον οὐ προσεῖχε τοῖς λεγομένοις, ἀλλ'
²⁰ οὐδὲ ἠνείχετο ἀποφαινόμενος ταῦτα.

990 Οὐχ οἰόν τε: οὐ δυνατόν. ^Σ

991 Οὐχ οἰός τ' εἶμ' ἀποσοβῆσαι τὸν γέλων, ὁρῶν λεοντὴν ἐπὶ ^{Ar.}
 κροκωτῷ κειμένην: Διονυσιακὸν φόρημα ὁ κροκωτός· ἐφόρει δὲ λεον-
 τὴν ὡς Ἡρακλῆς. τάττεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀνομοίων. καὶ
²⁵ αὐθις· οὐχ οἰός τ' ἦν ἐθελοντῆς συνυπακούειν. ^{EV}

992 Οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὐτῶν πτεροῖς ἀλισκόμεθα: ^{Ar.}
 ἀντὶ τοῦ ἑαυτοῖς ταῦτα πεποιήκαμεν, λόγος γάρ, πληγέντα ἀτράκτω
 τοξικῷ τὸν αἰετὸν εἰπεῖν ἰδόντα τὴν μηχανὴν τοῦ πτερώματος, οὐχ
 ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὐτῶν πτεροῖς ἀλισκόμεθα.

³⁰ 993 Οὐχ ὑφίει: οὐκ ἐνεδίδου. ^Δ

994 Ὀφελος καὶ Ὀφελον: εἶθε, μακάρι, εὐκτικῶς. τὸ δὲ μακάρι ^{Δ + Σ}